

Sylwester Czopek

Białobrzegi, woj. rzeszowskie. Stanowisko 5

Informator Archeologiczny : badania 19, 62

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

HALOBRZEDE
woj. rzeszowskie
Stanowisko 5

Muzeum Okręgowe
w Rzeszowie

Badania prowadził mgr Sylwester Czopek. Finansował Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Drugi sezon badań. Osada grupy tarnobrzeskiej /kultura łuszyckiej/ z okresu halstackiego, ślady osadnictwa kultury pucharów lejkowatych.

Kontynuowano badania obejmując eksploracją 610 m² powierzchni stanowiska w części najbardziej narażonej na zniszczenie /kontynuacja obszaru przebadanego w 1984 r. w kierunku południowo-wschodnim/. Odkryto i wyeksplorowano 55 obiektów: śladów po świączkach, z których część wiąże się w zarysy 2 budynków, palenisk, jam zasobowo-odpadkowych, obiektów z polem /piec?/ oraz trodnych do interpretacji, nieregularnych jam. Wszystkie obiekty wiązać trzeba z grupą tarnobrzeską. Z obiektów 1 warstwy kulturowej, mającej charakter spływowy, pozyskano 6,765 materiałów ruchomych. Zdecydowana ich większość odpowiada III fazie grupy tarnobrzeskiej /fragmenty garnków z daturkami pod krawędzią i listwami plastycznymi, talerze-płacki/, datowanej na okres halstański i wczesny lateński /?/.

Niewielka część materiału ruchomego pochodzi ze zniszczonej osady /?/ kultury pucharów lejkowatych. Nie udało się odkryć żadnego obiektu związanego z tą kulturą. Zabytki ruchome tej kultury reprezentowane są przez fragmenty naczyń zdobionych stemplem pod krawędzią /pucharów/, fragmenty flasz z kryzą oraz materiał krzemienisty: rdzeń, łuszczenie, wiórowce, widry i odłupki /przeważa surowiec wolski, mniej jest krzemienia narsutowego, świeciechowskiego, pastastego, rachowskiego i czekoladowego/. Całość materiałów kultury pucharów lejkowatych odpowiada wczesnemu etapowi fazy klasycznej grupy południowo-wschodniej.

Materiały i dokumentację z badań złożono w Muzeum Okręgowym w Rzeszowie.

Nie przewiduje się kontynuacji badań.

BIELAWSKA WIEŚ, gm. Bielawy
woj. skierniewickie
Stanowisko 5

Uniwersytet Warszawski
Instytut Archeologii

Badania prowadził dr Jan Michałski przy współudziale mgr. Jacka Wysockiego. Finansował WKZ w Skierniewicach. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko /?/ kultury łuszyckiej z okresu halstackiego i ślady osadnictwa neolitycznego.

Stanowisko znajduje się na niewielkim, płaskizyskowym pagórku i w jego najbliższej okolicy, po prawej stronie drogi z Bielawskiej Wsi do Marywili. Przebadano dwa wykopki, każdy o wym. 5 x 2 m, położone w odległości 10 m od siebie. Nie stwierdzono występowania warstwy kulturowej. Jedynie w ziemi ornej znaleziono niezbyt liczne ułamki naczyń kultury łuszyckiej i neolitycznych. W jednym z wykopów odznaczono 4 obiekty. Na powierzchni dwóch znajdowały się duże kamienie. W ich wypieliskach znaleziono jedynie pojedyncze, niewielkie fragmenty ceramiki kultury łuszyckiej, a tylko przy samym brzegu jednego z obiektów natrafiono na brązową zausznice gwóźdźowatą typu scytyjskiego. Występowanie na powierzchni dużej ilości ceramiki i ułamków przepalonych kości ludzkich sugeruje, że mogło tu być cmentarzysko kultury łuszyckiej. Może ono być w znacznej mierze zniszczone.

Badania będą kontynuowane.

BOCHENIEC, gm. Małogoszcz
woj. kieleckie
Stanowisko 2

patrz
epoka brązu

BORUCINO, gm. Stężyca
woj. gdańskie
Stanowisko 2

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Janusz Podgórecki. Finansował WKZ w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko płaskie kultury wschodniopomorskiej z okresu Hallstatt D. Osada z wczesnej epoki żelaza.

Stanowisko położone jest ok. 400 m na południowy zachód od wsi, na wzniesieniu, między doliną rzeki Borusianki a drogą Kartuszy-Bytów.

Cmentarzysko zostało odkryte podczas orbit w 1979 r. W następstwie zgłoszenia przeprowadzono tu doraźne badania ratownicze, w wyniku których zbadano grób skrzynkowy nr 1, zawierający 3 zdobione popielnice, w tym 2 twarzowe, szpilę kościaną i fragment kołczyka brązowego. W 1983 r. w wyniku ponownego zgłoszenia, zbadano mały grób skrzynkowy nr 2, zawierający 1 zniszczoną popielnicę. Grób znajdował się w południowej partii stanowiska.